

I den mån våra sinnen förmår mottaga intryck från alla oss omgivande kosmiska världar, har vi möjlighet möta sanningen om tillvaron på rätt sätt. Tingen i vår omedelbara närhet har hittills varit vårt huvudsakliga intresse, det har varit vetenskapsmannen och skalden förbehållet att syssla med de solar och himlakroppar vi ser ovan våra huvuden. Och dock erbjuder de oss alla en öppen famn, om vi vore beredda ur dem hämta den visdom som så länge varit dold för oss.

Visst har i gångna tider intresset varit stort för utforskandet av deras hemligheter, men det mänskliga har alltid stått i centrum. Stjärnornas inflytande över våra levnadsöden har sökts och tolkats, och människorna har trott på de vises förutsägelser. Horoskop har uppställts och blivit utslagsgivande för vederbörandes handlingsmönster.

Denna gren av ockult forskning har till stor del varit ur bruk under de mörka århundradena, men nu skall det gamla få nytt liv och ta gestalt i en förut o-
prövad form, ty större kunskap skall läggas till tidigare erfarenheter. Deras möjligheter, som nu sysslar med dessa ting, beror på hur mycket kärlek till det andliga de förmår lägga ner i sitt arbete. Skall ett verk ge framgång måste o-självisk strävan vara ledmotivet. Så skall vi också i våra försök att lära människor tyda universums lagar gå in för ödmjuk förståelse för dess väldighet, och uppgiftens överkomlighet blir beroende av hur villigt medmänniskan öppnar sitt sinne för mottagandet.

Vetenskapen behandlar endast det materiella, stjärnvärlden blir i deras beskrivningar till en karta över döda ting, som roterar i meningslös färd ur ingenting mot ingenting. Frågan om dessa myriader stjärnor innehåller liv bemötes aldrig, den avfärdas såsom oväsentlig, därför att den inte kan besvaras. De menar att det skulle bli till ett antagande utan bakgrund av ett vetande.

Emellertid behöver det inte vara så. Om vi sa dem att universum lever, att allt som existerar har liv, skulle de rycka på axlarna och kräva bevis. Bevis kan inte ges i ockulta ting, förrän ett öppet, positivt sinne möter frågan i ödmjukhet inför vår hjärnas begränsning. Till den vetenskapsman, som är villig ge avkall på egen prestige, kan vi framlägga sådana fakta som bör kunna utgöra det bevis han kräver.

Den erkända forskningen har funnit att materien äger samma egenskaper som allt levande i vår värld. Självvalstring är bekräftelse på liv, och genom fysikern Marie Curie's avslöjande av radiums omvandlingsprocesser har lagen om i materien förefintlig livsimpuls godtagits. Vad betyder tid i denna fråga? Om livet uppenbarar sig i snabbverkan eller med långa intervaller, är det då inte samma sak? Vi behöver inte finna medvetande enligt våra begrepp för att godkänna livets närvaro i tingen. Ingen tror att grässtrået känner smärta, när det trampas under våra fötter. Vi vet att allt framträder i olika grader, så må vi också förstå, att olika grader av medvetande kan tänkas inneboende i tingen. Om växten har en begynnande uppfattning om sin egen tillvaro, kan stenen slumra i avvaktan på något, som en dag skall vakna till klarhet, förnimmelsen av att vara ett med omgivningen i ett större sammanhang.

Känslan av att stå i förbindelse med ett all-liv omfattande det oändliga varat, är första uttrycket för medvetet liv. Den djupt medvetlösas omedvetenhet känner vi, men pulsens slag underrättar oss om att livslågan ännu brinner, vilket visar att vi inte kräver medvetande hos det vi kallar liv.

Låt oss förstå att det finns andra former för livsytttringar än det vi finner i det organiska livet. Det är inte materien i våra kroppar, som uppehåller livet, det är högre kroppar som skänker dessa liv. Det är inte så att dessa himlakroppar, som susar genom rymden, utgöres av död materia. Det finns ingenting, som inte äger liv. Detta uppenbarar sig i det rörliga, det alstrande, det växande i vår omgivning, men i stenen lever möjligheten att nå vaket medvetande, även om det krävs lång tid för denna att nå därhän. Potensen därtill har funnits alltsedan dess tillblivelse.

Man söker i laboratorier efter förbindelseleden mellan död materia och levande, alldeles som man söker den förmedlande länken mellan djur och människa, man tror

sig finna den, men är likväl långt från målet. Inga skarpa gränser är dragna i naturen, där övergår allt utan avbrott i vartannat. Det nyskapade lever sida vid sida med sitt ursprung, och ingen kan säga, vilket som är det primära, vilket som först utgått ur kaos för att bilda former för fortsatt utveckling.

Vi kommer inte till klarhet förrän kärlek till allt fyller människan. Då är hon redo i solsystemens mångfald se detsamma som hon finner i sitt eget inre, pulserande liv i varje atom. Våra sinnen missleder oss lika ofta som de ger oss en sann bild av verkligheten. Vi uppfattar så litet av det som omger oss, våra kroppar ser vi, men egenskaperna, som bestämmer våra handlingar tillhör en värld, som vi endast långsamt förmår utforska.

Ovan det vi känner ligger nya fält, okända för oss, och när vi med våra sinnen lärt oss uppfatta subtilare världar, kan vi gå vidare och med logikens hjälp utforska vad som där bjudes och finna från vilka makter vi mottar våra själsliga och kroppsliga gåvor. Det är en andevärld av reell tillvaro vi möter, och det är ur samma andevärld våra vintergator mottager impulser till bildandet av det organiska livet, som i kraftströmmar av väldig verkan ledes att utvecklas i ett ständigt nyskapande.

Det är livet som är skaparen, och det skapade får liv ur Skaparens hand. All-livet skänker ur sitt aldrig sinande förråd nya möjligheter till omväxling i det framväxande. Utan liv ingen tillvaro.

Det vi ser är till synes döda himlakroppar, som rusar i evigt enahanda rörelser likt mekaniska leksaker, som dragits upp för att roa. Men allt äger mening och mål, och vi må få klarhet häri, om vi skall kunna framträda som fullmogna människor. Därtill fordras att vi glömmar oss själva. Objektiv betraktelse måste tillgripas, ty att bedöma allt ur egen begränsning ger oss inte svar på livets gåta. Finner vi det i den levande stjärnevärlden, då vet vi att sanningen är en, att allt emanerar från en begynnelse i fullkomlig harmoni, och universum själv äger denna harmoni. Balans är förutsättning för harmoni, i varje stund befinner sig den kosmiska världen i fullkomlig balans. I annat fall skulle allt sammanfalla, likt snurran, som faller till golvet, när jämvikten i rörelsen upphört. Rörelsen ger balans åt snurran, så är det också rörelsen i universum som uppehåller jämvikten. Rörelse är liv.

I tid och rum utvecklas materialla världar, alla ägande andliga världar inom sig och sträckande sig långt utanför gränserna likt den mänskliga kroppen med dess uppehållande själsliv. Utan liv ingen rörelse. Andevärlden förmedlar rörligt liv till varje himlakropp. Och det är det organiska livet på varje sådan kropp, som uppehåller planetens liv. Dennas medvetna liv utgöres av summan av allt organiskt liv på dess yta. Denna samlade livskraft blir till ett eget självständigt medvetande hos denna kropp. I sig äger den såväl själsliga som andliga kroppar, och medvetandet går som en underton av visshet att vara ett med allt genom dessa kroppars förmedlande verkan.

Det är samma känsla som var och en av oss äger. Isolering skapar inte utveckling. Att leva i harmoni med det oss omgivande leder vidare, och klarhet om all sanning finner vi, om vi känner, att samma liv som strömmar genom våra kroppar också uppehåller de himlakroppar, som vi studerar och längtar efter att få förklaring över. Det skall tändas ljus över dessa frågor, visshet skall nås av varje öppet sinne, som i kärlek till allt söker sanningen om allt.

I detta sökande må vi framställa och söka svar på frågan:

KAN VI MÖTA VETENSKAPEN?

Vetenskapen i Västerlandet har haft ett mönster för sin arbetsmetod som vitt skiljer sig från den i Östern brukade. Av någon anledning, som vi skall försöka utforska, har den tagit in på en väg som leder bort från det andliga och ner i materien.

Vi har ofta talat om att kärlek-vishet är två komponenter av samma sak. Den som strävar efter att öka sitt kunnande utan att äga en fast ankargrund i människo-kärlek och förståelse för högre värden i tron att vetandet ensamt lyfter mot höjden, känner inte lagen för utvecklingen upp mot högre riken. Resultatet av hans studier kommer att ligga på områden där förvillelserna är stora. Han binds i en överlägsen attityd gent emot annat tänkande, råkar in i motsägelser, när han söker

försvara dess suveräna mervärde inför all annan jämförelse.

Visst är det osjälviska arbete många vetenskapsmän utför väl värt all vår uppskattning, tveklöst offrar de tid och krafter, dock alltid isolerade från det andliga tänkandet. Nervläkaren har insett att han når bättre resultat med patienten, om han kopplar in denne på religiöst tänkande för att där finna en lösning på hans problem. Detta är en början, men han är ensam på sitt område. Naturvetaren arbetar utan andra medel än de som de fysiska lagarna skänker; det han erfar med sina sinnen anser han vara allt han bör ta hänsyn till, därutöver är varje företeelse fantasier och behandlas med förakt.

Det som här säges gäller i första hand de nordiska länderna. England har att uppvisa många namn på forskare som arbetar efter det fria andliga tänkandets normer, och i USA finns fakulteter härför vid flera universitet. Alla blir emellertid utsatta för hård kritik från olikttänkande.

De strider som utmärkte forskare under medeltiden utkämpades mot kyrkan. Vår kristna kyrkas utformning av kärlekens religion gav till resultat vetenskapens stränga särskiljande från allt religiöst tänkande. Den har varit det största hindret för dem som sökte tyda lagarna för det uppenbara livet, att nå erkännande, den har kommit inte endast forskaren utan varje fritt tänkande människa att bana egna vägar mot sanningen. Detta avståndstagande från den stadfästa religionen hade emellertid en allmän gudlöshet till följd, väl värd att beklaga. Många ansåg att om kyrkan måste överges, fanns ingen grund för en kristen tro, de insåg inte att vägar mot högre riken kunde banas utanför kyrkans ram av var man, som önskade leva i frihet med sanningen som ledstjärna. Andra insåg att organiserat tänkande ej behövdes, och de fann en fast punkt i sin personliga inställning till en skapare, som frambragt allt i kärlek-vishet.

Kyrkans herravälde över vetenskapen är nu slut, men följderna av dess maktmissbruk lever ännu kvar, i det vetenskapsmännen förankrat sig i föreställningen att allt kan tolkas enligt materiens lagar. Därav följer att kärleken, som är en nödvändig komponent i varje handling, följande minsta motståndets lag, blev koncentrerad till den uppgift, som förelagts dem. Kring denna utspinner sig händelserna i en rutin, som blir till en ringdans kring guldkalven. Lösningen på alla problem framväxer under lovvärd offervilja, men understöds av egenrättfärdighetens förebild. Likt sagans girigbuk, som låter tiden förrinna med att sila sitt guld mellan fingrarna, arbetar de utan rast eller ro på egna tankegångar med risk för stagnation, i ett kretslopp utgående från det materiellas intressesfär.

Den ockulta sökaren har också rätt att kalla sig vid det namn som betecknar kunskap. Den arbetar med lagar av evighetsvärde men blir refuserad av den erkända vetenskapen, därför att dessa lagar icke låter sig bevisas enligt normer gällande i materiens värld. Logiken i den ockulta vetenskapen, utformad i rätt anda, är ett oomkullrunkligt faktum. Men den blir likväl slagen till marken med bevis hämtade från den konkreta vetenskapen. Allt bedömes efter de resultat deras studier framkommit med, och om dessa icke överensstämmer med vad andra parten har att uppvisa, blir detta slaget i spillror utan närmare efterforskning med den erkända maktens rätt.

Så har det fortgått genom århundraden, därför gömdes den andliga forskningens kunskaper i hemliga ordnar och sammanslutningar. Därur växte fram ett vetande av största värde, men styrkan hos de makthavande blev dem ibland övermäktig, många dukade under för snöd vinning och ögontjänande, och under de sista 500 åren har andeforskningen fört en tynande tillvaro.

Men den nya tiden har gjort sitt inträde bland folken. Modet växer hos det släkte, som länge nog hållits i trældom, de reser sig och framlägger i klara formuleringar, hur de resultat som vetenskapen kommit till, sedan urminnes tider varit kända för den ockulta forskningen.

Den erkända vetenskapens representanter märker inte, att det motstånd de utövar mot den olikttänkande, är av samma slag som det de själva under gångna århundraden blivit utsatta för från kyrkans sida. De ser endast

en fiende att skänka sitt djupa förakt, att ge sig in i diskussion med honom är under deras värdighet. Kyrkan var en farlig fiende, dess makt var befast med lagens bokstav. Den ockulta forskningen däremot är som ett spöke, mot vilket allt motstånd blir till slag i tomma luften.

Det finns begrepp som icke kan bevisas, därför att att de i sig själva är grunden för alla bevis. Ingen kan förklara vad som menas med att vara ett Jag, och likväl finns det ingen som förnekar att han är detta. Ingen dömande makt har någonsin fräntagit honom rätten därtill, trots att han icke kan styrka sin ägorätt. Orsaken är att Jaget är det primära, det varifrån alla bevis utgår.

Av samma skäl kan man icke bevisa Gudomens existens. Han är det Jag, från vilket alla Jag utgår, och det finns ingen anledning förneka detta Jags tillvaro, även om han icke visar sig inför vetenskapen i kropp som kan uppfattas av jordemänniskan.

Jaget kan bevisa sin existens genom att kallas "alla egenskapers egenskap". Eftersom ingen förnekar tillvaron av ett Jag hos sin nästa, bör också det som utgår från detta Jag tagas vederbörlig hänsyn till. Den ockulta forskningen arbetar med logisk skärpa inom sitt område och bearbetar det material, som står den tänkande människan till buds, men för att förstå dess arbetsmetod måste något inom henne vakna till liv, som går utanför det upplinjade, av alla erkända, något som har med en annan dimension att göra. Detta något för över till ett öppnande av sådana centra, som hör till nya områden att utforska. Vare sig ett centrum av detta slag vaknar spontant eller efter en viljeakt, leder detta till ett bearbetande av alla problem på ett nytt sätt.

Den som inte fått ett sådant centrum väckt föraktar allt tal därom, ser i det ockulta endast spökbilder förrådande en sjuk fantasi. Om allt som för oss är obekant skulle bedömas som sjukligt, skulle ju många ting råka in under samma beteckning endast därför att vi icke känner dess lagar. Andevetenskapen bearbetar det för människan i gemen obekanta, och det sker enligt logikens lagar i full förståelse för de orimliga svårigheter, som uppstår för den icke initierade att fatta innebörden. De spridda fragment av den ockulta vetenskapen, som läggs fram för den ordinarie vetenskapsmannen, ger icke en bild av helheten, men eftersom det krävs möda att nå fram till denna totalbild, blir det ofullständiga som når dem utsatt för en dräpan-de kritik. När lagen för deras tänkande kan föreläggas i färdigt skick, bör verkan bli en annan. Då gäller det om vetenskapen skall vara villig möta på halva vägen och erkänna ockultismens berättigande.

Det må bli ett möte i samförstånd. Allt övermod skall elimineras från bådaderas sida. Om kamp uppstår, må den utkämpas med rena vapen, vilket innebär att föraktfulla tillmälen slopas. Sådana medel är ovärdiga den verklige sanningssökaren.

Tiden är inne för en stor förändring i den mänskliga samvaron. Måhända innebär detta att ett möte kan ske mellan ockultismen och den erkända vetenskapen. Detta skulle föra mänskligheten ett stort steg framåt. Ockultisten är van ta emot hårda törnar. Vetenskapen har haft sin fiende i kyrkan, den är heller inte oerfaren om vad oppositionen framlägger.

Om alla ville se med broderskärlek på varje olik tänkande, skulle vägen öppna sig mot ett samgående. Om alla kunde förstå att sann människokärlek framväxer ur allas lika rätt att finna sin väg mot sanningen, skulle striden vara ändad. Det är förståelse som skall vinnas, erkännande av allas lika rätt under ansvar. Det går inte att försvara sitt motstånd med tal om faran i att syssla med andeforskning. Det ligger också fara i det vetenskapen gör, låt oss endast ta fram ett sådant exempel som atombomben. Och likaväl måste forskaren ha rätt bedriva sin forskning. Det är missbruken, som skall beivras, inte rätta bruket av de uppnådda resultaten.

Målet för varje strävan skall vara att nå en sådan framgång att allas lycka befrämjas därav. Vi skall arbeta målmedvetet i enlighet med kärlekens högsta bud, verkan därav skall en dag bli ett broderskap i allas kärlek till alla.

Elisabeth Lansenor.